kust heäl tulli, ja näggin weikest poisi, kellel käed ollid risti pandud ja kelle silmist paistis kindel lotus ja rahhu. Se laps seisis kõige süddame ja melega taewase Issa ees! Mo seltsimees watas lahkeste lapse pole, agga minna tulletasin mele Taweti sõnna, mis ta ütleb: Noorte ja immewate laste suust olled sa ommale kitust walmistanud! Pärrast sedda piddin ma tölneri palwe peale mõtlema. Üks mees, waesed hilbud selgas, pealt nähha kui kersa- ja sant, seisis ukse liggidal. Tuimusega wahtis ta kaua aega ümberringi ja iggaüks wõis ärratunda, et temma mõtted ei olnud kirikus. Kui nüüd Matteusse ewangeliummi 24-jas peatük loeti, siis temma ommeti mõnne salmi jures tõstis pead ja hakkas surema holega kuulma, kunni ta wimaks omma süddames ligutatud, käed kokku panni ja hüdis: „Oh armas Jummal, mis saab wiimsel päwal minnu kätte tullema? Olle sinna mulle waese pattusele armulinne!“ Ta öhkas sedda süddame põhjast, sellepärrast minna sedda kuulsin ni selgeste, ja rõmustasin omma seltsimehhega, tundes et se palwe olli Jummalale armas! Andku siis Jummal, et se palwe waesel wannal mehhel wiimseks palweks ei jääks, waid et ta eddasi lähhäks hea te peal! — Ma kuulsin weel siit ja sealt palwe ja nuttu heält, agga mitte tihti waid ikka arwaste ja nagu tibbamisi; kui ma praegu hakkasin mõnne

hinge tõsisist Jummalateenistust tähhele panema, siis näggin pea jälle sedda, et needsammad hinged ürikesse aja pärrast jäiwad wait, sest et Jummalast emale läksid! —

Mo seltsimees ütles nüüd minnule: „Sa kohkud, sedda kõik nähhes, agga ma tahhan sulle weel hirmsamat näidata. Tännini so kõrwad ei kuulnud muud, kui sedda, mis tõsisest süddamest tulli — ja kül olli sedda pisut! Nüüd tahhan so kuulmisse jälle ümbermuta nõnda, et süddame palwed jäiwad kuulmata agga et kõik selle koggudusse muud mõtted peawad sinnul kuuldawaks minnema, nagu rägiks iggaüks omma mõtted wälja. Siis wõid tunda Jummala pitka meelt nende wastu, kes temma liggi tullewad mokkadega, agga kelle südda on temmast kaugel ärra!“ Kui ta sedda sai öölnud, — oh sedda kärra ja kohhinat, mis siis minnu kuuldes kirikut täitis. Ma ehmatasin selle hirmsa Jummala koja teutamisse pärrast ja mõtlesin Õnnisteggija peale, kuida ta Jerusalemma templi puhhastas ja ütles: minnu kodda on palwe kodda, agga teie ollete sedda röövli auguks teinud! Koggudus olli minno ees nüüd nagu rahwa hulk ladal. Hirmus kärra iggal pool, ja se ei olnud muud, kui rahwa tühjad ja kurjad mõtlemised; mis muidu teiste innimeste ees sallaja petakse süddames, agga minnule kuulda anti. Tõsise silma ja wagga kombega istus rahwas kir-